

Dwarrels: het verdwenen volk

Eerste druk, juni 2012

© 2012 Renk Ruiter

Illustraties: Renk Ruiter

ISBN: 978-90-484-2476-4

NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DWARRELS

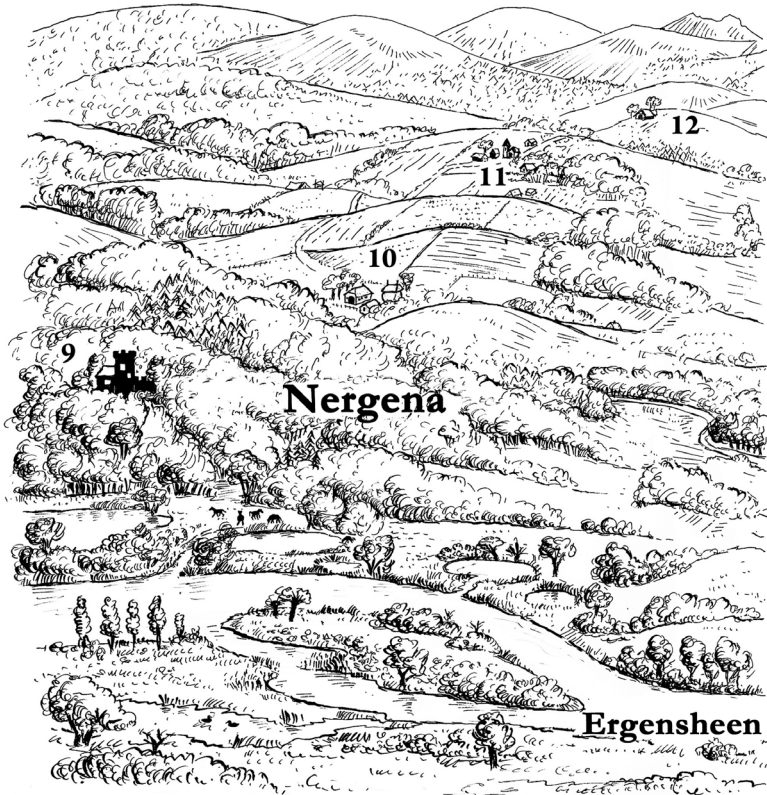
HET VERDWENEN VOLK

RENK RUITER

Ik draag dit boek op aan mijn kleinkinderen:

Mirke, Jente, Daan en Mia

Vertrouw op jezelf, blij in je dromen geloven.

1. hol van Duffel en Minne
2. groeven van Worrie
3. hol van oom Flap
4. kluzenaar Morokoy
5. boerderij van Gradus
6. boom Bera en Botje
7. boot van Jajem
8. stroomversnelling

9. ruïne van Totebel	13. het Snerpende zand
10. boer Botermans	14. hut van Jajem
11. Boerschoten	15. Bergen van Rouw
12. schaapskooi van Reint	

1. Op zoek naar Totebel

Het woud van Nergena dat de heuvels ten noorden van de grote rivier bedekte was oud, eeuwen oud. Beuken, berken en knoestige eiken, krom gebeukt door de jaarlijkse stormen stonden er kriskras door elkaar. Mos bedekte de bodem, op de hellingen groeiden varens en altijd klonk er het getjilp van vogels.

Maar vanavond niet.

Druilerig daalde de regen neer, de wind was aangewakkerd en rukte de laatste blaadjes van de bomen, de kale takken zwiepten hulpeloos heen en weer.

Langs de rand van het bos, waar de heuvel steil afliep naar de rivier, naderden twee kleine gestalten. Moeizaam klommen ze omhoog, waggelend op hun grote voeten. Door hun dichte vacht hadden ze iets weg van konijnen, maar hun schrandere kopjes deden meer aan dwergen denken.

De kleinste, die moeite had de ander bij te houden, staarde mistroostig voor zich uit. Zijn kuif die anders zo mooi rechtop stond, hing nu nat en slap voor zijn ogen.

‘Wiep wacht, niet zo snel!’

De grootste hield zijn pas in. ‘Nog eventjes volhouden, Wobbe. We zijn er zo!’

‘Ik ben zo moe,’ zuchtte de kleine, ‘en bang dat we verdwalen.’

‘Welnee, we verdwalen niet, je weet toch wat die pony zei? Volg het pad tot voorbij de drie zusters, dan rechtsaf door het bos.’

‘En als die freule niet thuis is?’

Wiep haalde zijn schouders op. ‘Dan zullen we moeten wachten.’

Nog een nacht in het donkere bos? De kleine huiverde.

‘Wiep?’

‘Wat is er nou weer?’

‘Waar heb je de brief?’

‘In de buidel natuurlijk,’ klonk het geïrriteerd, ‘hoezo?’

Wobbe keek bedremmeld. ‘Als je hem kwijt was, was alles voor niets geweest.’

Tussen de rivier en de voet van de heuvels lag een ruig en zompig gebied. Met grote donkere poelen waarin geheimzinnige vissen zwommen. Met grasland en moerassen, waar de wilde gagel groeide. Het was er stil, beklemmend stil, zelfs de eenden die altijd praatjes hadden, hielden zich koest.

Tussen de wilgen aan de oever klonk geritsel. En er hing een eigenaardige geur, niet de stank van modder of rottende planten, maar een ranzige bedwelmende lucht. De takken schoven opzij, kille ogen lichtten op. Starre ogen, omdat ze geen oogleden hadden.

Een waterhoentje, nerveus bewegend met zijn kopje, maakte zich haastig uit de voeten.

De gestalte bleef een ogenblik staan en luisterde gespannen. Toen liet hij zich geruisloos in het water zakken en zwom tussen de slijmerige waterplanten door stilletjes naar de overkant.

Aan de voet van de heuvel stond hij even stil en loerde opletterend naar boven. Een triomfantelijk gesis welde op uit zijn keel toen hij Dwarrelstemmen hoorde.

De regen was eindelijk gestopt, maar het drupte nog onder de bomen. De twee Dwarrels sjokten hijgend omhoog, de kleinste nog steeds achteraan.

‘Waar blijven ze nou,’ fluisterde Wiep ongerust. ‘Ze moeten hier toch ergens zijn?’

De kleine gaf geen antwoord, zijn nekharen rezen overeind. ‘Niet zeuren,’ stelde hij zichzelf gerust. ‘Er is niks aan de hand!’ Maar een onbehaaglijk gevoel be kroop hem en hij hield het niet langer uit. ‘Wiep, we worden gevolgd!’

‘Wat?’ Wiep’s kuif schoot overeind. ‘Alweer?’

De kleine knikte. ‘De hanger kleeft!’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja, voel maar!’ Zweet parelde op Wobbe’s neus, zijn staartje trilde. Glibberend over de natte bladeren, struikelend over wortels, renden ze omhoog. Tot ze boven kwamen bij drie reusachtige eiken. Hun machtige stammen gebogen, de takken met elkaar vergroeid. ‘Dat zijn ze!’ jubelde Wiep. ‘De drie zusters!’ ‘Denk je dat hij dit heeft bedoeld?’ ‘Ja, natuurlijk,’ riep Wiep. ‘Kijk maar, daar is het paadje!’ Een smal pad overwoekerd door varens boog af naar een donker bos. De kaarsrechte stammen en de sprietige takken glinsterden geheimzinnig. ‘Daar durf ik niet in!’ fluisterde Wobbe. ‘Je moet!’ riep Wiep. Hij duwde zijn tegenstribbelende broertje voor zich uit. ‘Anders haalt die griezel ons in!’ Hoe verder ze het bos binnen drongen hoe moeizamer het ging. Rennen werd lopen, lopen werd sluipen en er hing een sombere stilte. ‘Gaan we wel goed?’ vroeg Wobbe angstig. ‘Ja, doorlopen!’ zei Wiep gebiedend. Wobbe bleef stokstijf staan. ‘Wat is er nu weer?’ ‘Luister!’ Vallende druppels, vaag geritsel, gesnuif en getrippel van pootjes. ‘We moeten terug!’ ‘Niet nu we er bijna zijn!’ Wiep duwde hem ruw voor zich uit. Wobbe struikelde en greep naar zijn teen, ‘Auwauw!’ ‘Sta op!’ siste Wiep. ‘Auw,’ jammerde Wobbe opnieuw. ‘Iets heeft me geprikt!’ ‘Kijk dan ook uit waar je loopt!’ snauwde een schelle stem. Verbijsterd bleven ze staan. ‘W... w... wie,’ Wobbe snakte naar adem. ‘Ikke,’ antwoordde de stem, ‘ik was hier het eerst!’ ‘Sorry,’ stamelde Wobbe, ‘maar ik had u niet gezien.’ ‘Natuurlijk niet!’ De stem klonk nu nijdig. ‘Wat doe je dan ook hier in het donker!’ Wobbe slikte. ‘Ik zal voorzichtig doen.’ ‘Wat heb ik daar aan, help me liever overeind!’

Op goed geluk strekte Wobbe zijn hand uit en een pootje pakte stevig zijn vingers.

‘Dat is beter,’ piepte de ander, ‘nu zie ik je tenminste andersom.’

‘Wie bent u?’ vroeg Wobbe bibberig, terwijl hij zijn pijnlijke teen wreef.

Het beestje snoof minachtend. ‘Heb je geen manieren?’

Wobbe verschoot van kleur. ‘Manieren, hoe bedoelt u?’

‘Precies wat ik zeg vreemdeling, stel jezelf eerst eens voor!’

Wobbe wiste zich het zweet van zijn hoofd. ‘Sorry, niet aan gedacht. Maar mijn broer hier die heet Wiep en mijn naam is Wobbe.’

‘Wiep en Wobbe,’ grinnikte de ander, ‘wat een gekke namen!’

‘Hoezo?’ vroeg Wiep. ‘Het zijn echte Dwarrel namen!’

‘Dwarrels?’ klonk het verbaasd.

‘Ja, natuurlijk,’ momperde Wiep.

‘Bestaan die dan nog?’

‘U ziet ons hier toch staan?’

Het beestje zuchtte, ‘Ik heb er ooit wel eens van gehoord, maar nog nooit één ontmoet.’

‘Wij komen uit Goesting,’ vulde Wobbe aan.

‘Goesting, dat is een eind hier vandaan, geen wonder dan dat je mij niet kent. Ik ben Pri, Pri de Egel, ze noemen me meestal Priegel.’

‘Aangenaam,’ stamelden de Dwarrels.

‘Maar als je hier niet bekend bent, wat doe je hier dan zo laat?’

‘We zijn op weg naar een freule,’ zei Wobbe.

Wiep stootte hem aan en siste: ‘Niet alles verklikken!’

Wobbe gaf hem een schop terug. ‘Die moet hier ergens wonen.’

‘Oh Totebel bedoel je? Nou dan zit je goed, die woont boven op de hucht, in de oude ruïne.’

‘De hucht?’ vroeg Wobbe, ‘wat is dat?’

‘Weet je dat niet eens domkop, de hucht dat is de heuvel.’

‘Is het nog ver?’ vroeg Wiep. ‘We hebben nogal haast, weet u.’

‘Ver of niet ver,’ grinnikte de egel, ‘dat is maar net hoe je het bekijkt.

Loop je goed dan ben je er zo, ga je fout dan duurt het een poosje.’

‘Wat een zonderling,’ dacht Wobbe. ‘wat hebben we daar nu aan?’

Maar Wiep bleef beleefd. ‘Hoe komen we bij die ruïne?’